

своето благоговѣйно почитание къмъ своя благодетель, като му благодарят хиляди пжти и цѣлува спасителната му дѣсница*).

*

Благотворителната и родолюбива дейность на Антонъ Ивановъ Камбуровъ е свързана и съ едно голѣмо историческо събитие, именно съ изселването на сливенци презъ 1830 год. Следъ руско-турската война въ 1829 г. и сключването на Одринския миръ между руси и турци, по-голѣмата частъ отъ населението на Сливенъ напуска роднитѣ си огнища и емигрира по стѣпките на оттеглящитѣ се руски войски на генералъ Дибича отвѣдъ Дунава. Една колона отъ бѣжанцитѣ се отправя за Бесарабия, а друга — по-голѣмата частъ — спира въ Галацъ съ намѣрение да се установи въ Влашко и Молдова. Съчувствието на българитѣ къмъ рускитѣ войски и съдействието на населението отъ източна България къмъ руската окупация, страхътъ отпосле за отмъщение отъ страна на турцитѣ следъ свършване на войната, сключването на единъ миръ, който не даде никакви надежди на българитѣ, всичко това принуди много семейства и отъ други села и градове да се изселятъ по примѣра на сливенци, така че тѣхното число достигна до 100.000 души мъже, жени и деца. Това масово и спонтанно емигриране бѣше създадо голѣми мъчнотии на рускитѣ и ромънски власти. Отъ друга страна бѣжанцитѣ били изложени на голѣми страдания, материални загуби, болести, карантина, безполезни разходи, мизерия и скитания. При това тежко положение, една голѣма частъ сливенци, около 600 семейства, решаватъ да се заселятъ въ Влашко близо до гр. Плоещъ, гдето основаватъ градъ нареченъ Новъ-Сливенъ. Антонъ Ивановъ се притичва на помощъ на своитѣ съграждани и купува за целта едно мѣсто при Берязка за 300,000 гроша. Продавачътъ на мѣстото билъ нѣкой си безчестенъ баронъ. Мѣстото се продавало на търгъ, и сливенци го купуватъ, като за изплащането му Антонъ Ивановъ оставилъ свой пълномощникъ, Христофоръ Сакарариевъ. Сливенци почватъ да градятъ къщи на опредѣленитѣ за тѣхъ парцели, построяватъ си и тепавица, воденица, отварятъ дюкяни и така образуватъ нова отдѣлна колония. Впоследствие обаче, за голѣмо съжаление, възникватъ такива спорове по продажбата на мѣстото, че честната душа на Антонъ Ивановъ била дълбоко огорчена, а и наивнитѣ нещастни сливенци станали жертва на влашки мошеници. Като собственикъ на продаденото мѣсто

*) Спомени, кн. IV., стр. 97—100.